

SORSUNK

A *Diárium* ezévi folyamában cikk-sorozatot közölt a magyar decentralizáció kérdéshalmazáról, s a szerkesztő az ankét végszavában felajánlotta lapja hasábjait a vidéki kulturális egyesületeknek és folyóiratoknak, hogy közöljék „megmozdulásaikat, beszámolóikat és programmjaik ismertetését“.

Köszönjük az alkalmat és sietünk élni vele. A vidéki egyesületeknek és folyóiratoknak nemcsak szív-, hanem egyenesen egzisztenciális ügye a decentralizáció (nevezzük talán erőmegoszlásnak), hiszen meglévő, de ki nem használt erőkre hivatkozva szoktak létjogot kérni, s ezeknek az erőknek a támogatása elsősorban őket erősíti. A Janus Pannonius Társaság 1931-ben alakult meg Pécssett; tavaly, fennállásának tizedik évében, tetemesen feleremelte tagjainak létszámát, összegyűjtve a Dunántúl minden számottevő íróját, s így ma a nyugati országgrész reprezentatív irodalmi társaságának nevezhető. Ugyanekkor folyóiratot is indított, *Sorsunk* címmel, melynek terjedelme és apparátusa megegyezik az ú. n. országos folyóiratokéval. Erről szeretnénk néhány szót ejteni a *Diárium* nagy nyilvánossága előtt. Hasonló vállalkozásra nálunk eddig csak az elszakított területeken volt példa, de ott elsősorban az idegen impériumok nyomása, a nemzetközistől való elszakadás kényszere nyomta ezt az önvédelmi fegyvert a magyarság kezébe; ezek a lapok (és könyvek) nem csupán az ottani magyarság egyedüli magyar szellemű táplálékát szolgáltatták, hanem egyúttal a kisebbségi élet szervei is voltak. Egy dunántúli folyóiratnál ma egészen más a helyzet: az anyaország határain belül kíván működni, sőt megélni, ahol a közönség nincs kizárva egy ép és teljes nemzettest organizmusából, vagyis ahol szellemi és kulturális igényeit országos arányú vállalkozások termékeiből elégítheti ki. Elindítását tehát meg kellett előznie annak a tapasztalatnak és meggyőződésnek, hogy vannak mégis olyan különleges igények és szükségletek vidéken, tájak

szerint, melyeket a középponti források nemigen láthatnak el, hogy ezek a szükségletek valóban meglévő, de ki nem használt erők fednek, hogy tehát a vidék életének felszíne alatt szerzetlen, nem működő decentralizáltság lappang.

A *Sorsunk* most tart második évfolyamának végefelé, igen szerény propagandával indult, nem élt a terjesztés üzleti eszközeivel, s csak a tényleges érdeklődés kielégítésére készült föl; egy esztendő alatt olvasóinak és példányainak száma kétszeresére nőtt, s az olvasók e rövid két év alatt, az érdeklődés sokféle jelen kívül, számos kritikai megjegyzéssel is kísérték működését. Azt hisszük, ezek kíváncsognak leginkább az olvasó, a nyilvánosság elé; de mielőtt felsorolnánk a lényegesebbeket, ismertetnünk kell programmját, helyzetét és eddig szerzett tapasztalatait.

A lap szerkesztője az első számban főként a következőkben látta a lap feladatát:

„Csak egy célunk lehet: minél mélyebben megismerni az egyetemes magyarságot s a szellem fegyvereivel szolgálni megerősödését. Mindazok, akiknek pusztán a szellem eszközei állnak rendelkezésre, egy igen hatalmas erőt mozdíthatnak meg velük: a *magyarság ismeretét*. Mi is ezt a fegyvert kívánjuk forgatni legelsősorban és leggyakrabban. Ez magával hozza a népi gondolat preponderanciáját. Lekötjük magunkat a meggyőződés mellé, hogy a nép a történeti és nemzeti erők hordozója, a faji sajátságok őstönös megőrzője, s hogy ezek az erők és sajátságok teszik művelődésünk alapépítményét. De Európa és Ázsia határan élünk, a felépítményhez szükséges köveket ezer éve már Nyugat adja nekünk s feladatunk azóta, hogy e kövek közül kiválogassuk és átformáljuk az alapfalainkhoz illőket. De van ennél nagyobb és időszerűbb feladatunk is: kibontani és napfényre hozni magát az eltemetett alapzatot. Történetünk szá-